

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **M. O.**

skazanego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 października 2014 r.,
zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego
XXIII Wydziału Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w K.

z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt XXIII Ka [...],

o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. G. – Kancelaria Adwokacka w B. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie zażalenia;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 25 czerwca 2014 r. Zastępcą Przewodniczącego XXIII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. odmówił przyjęcia kasacji złożonej w dniu 7 maja 2014 r. przez skazanego M. O. od wyroku Sądu

Okręgowego w K. z dnia 21 kwietnia 2009 r. w sprawie sygn. akt XXIII Ka [...], ponieważ kasacja ta złożona została po upływie terminu przewidzianego w art. 524 § 1 k.p.k.

Powyższe zarządzenie zaskarżył obrońca skazanego i zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę poprzez niewłaściwe przyjęcie, że skazany był prawidłowo poinformowany o terminie rozprawy odwoławczej w jego sprawie, jak również, że przewidziany przepisem art. 524 § 1 k.p.k. termin do wywiedzenia kasacji dla skazanego upłynął, a także pominięcie rozpoznania wniosków skazanego w kontekście wniosku o przywrócenie terminu do wywiedzenia kasacji, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych i wskazuje na konieczność rozważenia zasadności wniosków skazanego jako wniosku o przywrócenie terminu do wywiedzenia kasacji i rozpoznanie takiego wniosku, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 524 § 1 k.p.k. termin do wniesienia kasacji dla stron wynosi 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem.

W niniejszej sprawie skazany nie występował o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego, którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z 18 marca 2008 r. (II K [...]), uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Taki wniosek złożył natomiast jego ówczesny obrońca z wyboru (k. 1568). Dlatego też wyrok wraz z uzasadnieniem doręczono w dniu 25 maja 2009 r. tylko obrońcy skazanego (k. 1724). Termin do złożenia kasacji upłynął zatem w dniu 24 czerwca 2009 r. Terminu tego skazany, składając kasację dopiero w dniu 7 maja 2014 r., nie dotrzymał. Stąd bezzasadna jest argumentacja skarżącej w tym zakresie.

Odnosząc się do kolejnego argumentu skarżącej należy stwierdzić, że skazany został prawidłowo powiadomiony o terminie rozprawy odwoławczej (k. 1562). Wypada w tym miejscu przypomnieć, że w myśl art. 138 k.p.k. strona przebywająca za granicą, ma obowiązek wskazać adresata dla doręczeń w kraju; w razie nieuczynienia tego pismo wysłane na ostatnio znany adres w kraju uważa się za doręczone. Dlatego też przesłanie zawiadomienia o terminie rozprawy

apelacyjnej dla skazanego na ostatni wskazany przezeń adres zamieszkania w Polsce i w konsekwencji uznanie go za skuteczne, jako doręczone na podstawie art. 138 k.p.k. w zw. z art. 139 § 1 k.p.k., było prawidłowe. Sąd II instancji nie miał bowiem obowiązku doręczać skazanemu zawiadomienia o rozprawie odwoławczej na adres zagraniczny. Rzeczą skazanego było wskazanie adresu dla doręczeń w kraju i odbieranie tam korespondencji.

Oczywiście bezpodstawne jest również wskazywanie, że pisma skazanego należało rozpatrywać jako wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji w sytuacji, gdy w żadnym z nich *de facto* nie wystąpił on o przywrócenie tego terminu.

W tym stanie rzeczy nie było podstaw do wzruszenia zaskarżonego zarządzenia.

O wynagrodzeniu obrońcy ustanowionego z urzędu należało orzec na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. 2013, poz. 461), natomiast o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono zgodnie z art. 623 k.p.k.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[aw]